

ΟΙ ΗΠΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Του Μενέλαου Τασιόπουλου

(Δημοσιογράφος, Εφημερίδα ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ)

Copyright: Εφημερίδα ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ (www.parapolitika.gr) Posted at RIEAS web site (www.rieas.gr) on 18 June 2019.

Αυτό που σε κάθε περίπτωση θα διασφαλίσει στον μεγαλύτερο βαθμό τα συμφέροντα- ενεργειακά και γεωπολιτικά- Αθήνας και Λευκωσίας , δεν είναι άλλο από την εμπέδωση και εμβάθυνση του επονομαζόμενου πλέον και ως «αμερικανικού» άξονα της Ανατολικής Μεσογείου . Ο άξονας αυτός που συνίσταται στην όλο και μεγαλύτερη σύμπτωση συμφερόντων μεταξύ της Ελλάδας και της (Ελεύθερης) Κύπρου με το Ισραήλ και την Αίγυπτο στη βάση του , αλλά και στην διεύρυνση του με την Ιορδανία, τον Λίβανο, την Σαουδική Αραβία , τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα , την νέα Λιβύη σε ένα επίπεδο αγωγών μπορεί να περιγράφεται μέσα από την διαδρομή του East med , αλλά σε στρατιωτικό, οικονομικό και γεωπολιτικό επίπεδο μπορεί να χρειάζεται μια εξέλιξη ιστορικής φύσεως. Μια πολεμική σύγκρουση με άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ εναντίον του Ιράν , σε ένα πρώτο επίπεδο μπορεί να σχετίζεται με την ασφάλεια του Ισραήλ, αλλά θα συμπαρασύρει την τοποθέτηση των τοπικών δυνάμεων είτε με την πλευρά των ΗΠΑ, είτε με την πλευρά του Ιράν.

Έτσι σχεδόν αυτονόητα η Τουρκία πλέον με απολύτως σαφή τρόπο- πολύ περισσότερο από την εμπλοκή της με την προμήθεια του ρωσικού πυραυλικού συστήματος S-400-τοποθετείται στον άξονα με Ιράν και Κατάρ , απέναντι στην «αμερικανική» ενότητα της Ανατολικής Μεσογείου αλλά και την Γαλλία που συγκλίνει με το πέρασμα του χρόνου προς αυτόν. Πέραν των άλλων παραμέτρων η Άγκυρα υπό την ηγεσία του Ερντογάν αποτελεί τα τελευταία χρόνια – μετά την σταθεροποίηση του καθεστώτος του στρατηγού Αλ Σίσι στην Αίγυπτο- την βάση της «Μουσουλμανικής Αδελφότητας» που για μια σειρά χωρών , μεταξύ αυτών και των ΗΠΑ χαρακτηρίζεται πλέον ως τρομοκρατική οργάνωση , όπως και οι Φρουροί της Επανάστασης στο Ιράν. Στη διαδικασία αυτή όλες οι κύριες χώρες που συγκροτούν τον άξονα της Αν. Μεσογείου και όχι μόνον πλέον η Ελλάδα και η Κύπρος , έχουν συγκρουσιακά συμφέροντα με την Τουρκία και μπορούν να υπολογίζουν ότι μια κλιμακούμενη ένταση μεταξύ ΗΠΑ-Ιράν , λίγο πιο αργά η λίγο πιο σύντομα θα έχει σαν αποτέλεσμα την επαναφορά ενός νέου «ανατολικού ζητήματος» τόσο στις θάλασσες όσο και στην στεριά στην Ανατολή.

Συνοπτικά η Ελλάδα έχει το πρόβλημα του τουρκικού επεκτατισμού στα θαλάσσια σύνορα της και τις ζώνες οικονομικής εκμετάλλευσης όσο και σε σχέση με την συνοχή της στο εσωτερικό και την Βαλκανική, με αναθεώρηση της Συνθήκης της Λωζάννης . Η Κύπρος το χρονίζον ζήτημα της τουρκικής κατοχής σε ένα μεγάλο μέρος του νησιού. Το Ισραήλ την αντιμετώπιση της τουρκικής επιθετικότητας μέσα από τον εξοπλισμό και την κάλυψη της Χαμάς στη Γάζα , αλλά και την τουρκική θεώρηση του νέο-

οθωμανισμού για την «νέα τάξη» στην Εγγύς Ανατολή και την Ασία . Επίσης τον μέγιστο κίνδυνο για την εθνική του ασφάλεια που δημιουργείται από την επεκτατική διάθεση της συμμαχίας Τουρκίας-Ιράν στη Μεσοποταμία , μέσα από τη συγκρότηση ζώνης ελεγχόμενης από την Τεχεράνη που περνά από τα εδάφη της Συρίας και συνδέεται με τα υψίπεδα του Γκολάν και τον Λίβανο , όπου κυρίαρχο ρόλο διατηρεί η εξτρεμιστική Χεζμπολάχ. Η Αίγυπτος την εσωτερική ένταση και την τρομοκρατία της τζιχάντ που υποθάλλπει η «μουσουλμανική Αδελφότητα» με στόχο την ανατροπή του καθεστώτος Σίσι και την μετατροπή της χώρας σε Ισλαμική Δημοκρατία τύπου Ιράν και Τουρκίας. Δεν πέρασε μάλιστα απαρατήρητη η εμφανής προσπάθεια Κατάρ και Τουρκίας, με τις ευλογίες του Ιράν ,να εξοπλισθούν περαιτέρω οι φυλές και οι δυνάμεις της Λιβύης που πολεμούν απέναντι στον στρατάρχη Χάφταρ –που υποστηρίζεται από την Αίγυπτο- για την αποκατάσταση της τάξης και της ενότητας στη χώρα, απέναντι στον πόλεμο των φυλών.

Αλλά και από τις αραβικές δυνάμεις , βασιλεία και δημοκρατίες , που συγκλίνουν με τον άξονα της Αν. Μεσογείου με κύριες την Ιορδανία και την Σαουδική Αραβία τα μηνύματα προβλέπεται να γίνουν εμφανή μέσα στις επόμενες εβδομάδες , για την συμπαράταξη τους με τον «αμερικανικό» άξονα απέναντι στην « τριπλή συμμαχία» στην Μέση Ανατολή του Ιράν-Τουρκίας- Κατάρ. Ο συνασπισμός αυτός που πλέον αναδεικνύει την ενότητα συμφερόντων και δομών που μπορεί να υπάρξει μεταξύ Χριστιανών , Μουσουλμάνων και Εβραίων αποτελεί την προϋπόθεση για μια «νέα τάξη» στην Ανατολή , τόσο στο επίπεδο της θάλασσας και των στενών του Ορμούζ, του Σουέζ, της Ανατολικής Μεσογείου όπου συναντιούνται ή και γειτνιάζουν οι ΑΟΖ Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου και μέσω Αιγαίου την Δαρδανελίων που οδηγούν στο άνοιγμα του Εύξεινου Πόντου. Στα ηπειρωτικά εδάφη το κύριο ζήτημα βρίσκεται και θα αναδειχθεί τα επόμενα χρόνια ως προς την ανασύσταση της Μεσοποταμίας στα ερείπια –μετά από 20 χρόνια πολέμων- δύο χωρών της Συρίας και του Ιράκ σηματοδοτώντας μια νέα Βαβυλώνα είτε στη μορφή ενός δυτικότροπου Χαλιφάτου , είτε ως κράτος της «μουσουλμανικής Αδελφότητας» -τρίτος πυλώνας με Τουρκία, Ιράν και επέκταση του εμιράτου του Κατάρ- αλλά και την συγκρότηση ή όχι του έθνους-κράτους του Κουρδιστάν .

Στρατηγική των ΗΠΑ (η ηγετική δύναμη του άξονα) μέσα από έναν νέο θερμό πόλεμο εναντίον του Ιράν ή ένα ψυχρό πόλεμο με πολεμικές αρμάδες στην ευρύτερη περιοχή δεν είναι άλλος από μια μετεξέλιξη του Ιράν από Ισλαμική Δημοκρατία σε νέα Περσία , την διαχείριση ενός νέου «ανατολικού ζητήματος» με αναδιάταξη της Τουρκίας και έναν νέο συσχετισμό δυνάμεων στην Αραβία και το μέτωπο της Αφρικής , διαφορετικό από τον χάρτη των Αγγλογάλλων στις αρχές του 20^{ου} αιώνα (συνθήκη Σάικς-Πικό) που να λαμβάνει υπόψη την ύπαρξη του Ισραήλ αλλά και την ενότητα από την Αν. Μεσόγειο μέσω Βαλκανίων μέχρι το όριο της Πολωνίας στην Κεντρική Ευρώπη.